

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Σ' Εσένα όλα γύρω τά πουλάκια
Προσεύχονται μ' ἀκούραστη φωνή,
Γιά Σένα μὲ χαρά τά λουλουδάκια
Τή μυρωδιά σκορποῦν τήν πρωτήν.

Σ' Εσένα κ' ἔγω τώρα τά χεράκια
Τά σμίγω γιά νά κάμω προσευχή!
Δέν ἔχω μυρωδιές καὶ τραγουδάκια,
Μά Σ' ἄγαπω κ' ἔγω ἀπό τήν ψυχή.

Αχ! καὶ μπορῶ ποτέ νά Σ' ἄγαπησω,
Καθώς 'Εσύ, Πατέρα, μ' ἄγαπας;
Πῶς θὰ μπορέσω νά Σ' εὐχαριστησω
Γιά όλα τάγαθά πού μου σκορπᾶς;

Σύ, Πλάκα, μούχεις δώσῃ τήν μαρμάρου
Ποῦ με κοιμίζει μέσ' στήν ἀγκαλιά,
'Εσύ μούχεις χαρίσῃ τήν μπαμπά μου
Ποῦ μὲ γεμίζει χάδια καὶ φιλιά.

"Ω! κάμε πάντα νάχουν εύτυχία,
"Ακουσε τή θερμή μου προσευχή!
"Ω! κάμε τήν ἀγάπη Σου τή θεία,
Πατέρα, νάχω πάντα στήν ψυχή!

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: ίδια σελ. 62)

Τελοςπάντων ο Γιαννάκης τὸ ἀπεφάσισεν, ἐμβῆκεν εἰς τήν τρύπαν καὶ ἤρχισε νά προχωρήῃ.

— 'Εσύ νά μου μιλᾶς ὅλη τήν ώρα! παρήγγειλεν εἰς τήν Μηλιάν.

Καὶ δύον ἀπεμακρύνετο, ή Μηλιά τὸν ἐνεθάρρυνεν, ὅμιλοῦσα ὀλονέν δυνατώτερα. Καὶ μίαν στιγμήν, ποῦ ὁ μικρὸς ἐφοβήθη καὶ δὲν ἥθελε πλέον νά προχωρήσῃ, ή ἀδελφή του ἤρχισε νά του τραγουδῇ ἔνα τραγουδάκι που ἔλεγαν ἄλλοτε, δταν ήσαν τόσον εύτυχεῖς:

Φεγγαράκι μον λαμπρὸ
φέγγε μον τὰ περπατῶ

— Μηλιά! ἔφασα! ἀπεκρίθη γάρούμενος ο Γιαννάκης. "Ελα, ρίξε μου τώρα τής πατάτες!

Τότε ή Μηλιά τας ἔρριψεν εἰς τήν τρύπαν καὶ ἐκτρακύλησαν τὸν κατήφορον, ως τήν ἀλλην ἀκραν..

— Νά τες! Νά τες! ἔφασαν! Τί ἀστειο πατηγνίδι!.. ἔλεγε κάθε τόσον ὁ μικρός.

Καὶ ἀφ' οὐ μὲ τὸν ίδιον τρόπον ή Μηλιά ἀστειεν ὅλα τὰ πράγματα, ἐτυλίχθη μὲ τήν κουβέρταν, ἐφόρεσε τήν κατσαρόλαν καὶ ἐπέρασε καὶ αὐτή ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀφ' οὐ, ἐννοεῖται, ἐστούπως πάλιν τήν τρύπαν μὲ ἄμμον, ἀφ-

σασα εἰς τήν θάλασσαν μόνον τήν φρυγίδα νά την ισοπεδώσῃ.

Ιδού λοιπόν, καὶ τὰ δύο παιδιά ἐπέστρεψαν, καὶ ἤρχισαν τώρα νάνεθάζουν εἰς τὸ σπήλαιον τὰ πράγματα, τὰ δοτῖα μὲ τόσους κάπους καὶ κινδύνους ἀπέκτησαν... "Αλλ' εύθὺς μὲ τὸ πρώτον δρόμον ο Γιαννάκης ἐκουράσθη καὶ ἔπιπλωθη εἰς τὸ φύκινον στρῶμα. "Ω, πῶς ήδης νά κάμη τὸ ίδιον καὶ ἡ καίμενη ή Μηλιά! "Αλλ' ἡ παλιόρροια ἐπλησίας καὶ δὲν ἡμποροῦσε νάφηση τὰ πράγματα ἑκεῖ-κάτω, δύον κουρασμένη καὶ ἀνήτο. Μὲ πέντε ἀνεβοκατεβάσματα, ὅλα εύρεθσαν ἐν ἀσφαλείᾳ μέσον εἰς τὸ σπήλαιον. "Εν τῷ μεταξύ ο Γιαννάκης εἶχεν ἀποκοιμηθῆ. Ή Μηλιά τὸν ἐσκέπασε μὲ τήν ζεστήν κουβέρταν, εὐχαριστησε θερμῶς τὸν Θεόν διὰ τήν εύτυχή ἔκβασιν τής νυκτερινῆς ἐκείνης ἐνδρομῆς, καὶ ἔξαπλωθεῖσα πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της, ἀπεκοιμήθη καὶ ἐκείνη ὑπὸ βαθὺ καὶ μακάριον.

Ο ήλιος εἶχεν ἀνατείλη πρὸ πολλῆς ὥρας, δταν ἐπιτέλους ἔβητνησαν τὰ παιδιά. Καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐδοκίμασαν ἀληθὴ εὐχαριστησιν, ποῦ εύρισκοντο εἰς τήν κατοικίαν των, ἥσυχοι καὶ προφυλαγμένοι ἀπὸ κάθην κακήν συνάντησιν.

— Τελοσπάντων ἐδῶ εἶνε τὸ σπίτι μας! εἶπεν ο Γιαννάκης... "Α, τώρα ἀγαπῶ τή σπήλαιά!.. Δέν θὰ φύγουμε πειά ἀπ' ἐδῶ, παρά σύμα μεγαλώσω, ποῦ θὰ πάγω νά γίνω ναύτης. "Αλήθεια, Μηλιά μου;

— Ναι, ναι, χρυσό μου, εἶπεν η Μηλιά. Καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη μαζί σου πού μ' ἐδοθήσες τόσῳ καλά χθὲς τὸ βράδυ.

— Τότε λοιπὸν δός μου νά φάγω γρήγορα, γιατί πεινῶ πολύ! ἀπήντησεν ο Γιαννάκης.

— Στάσου λοιπὸν πρώτα νά μαγειρεύσουμε τὸν ἀστακό μας. Πάμε νά φρούρισμε ξύλα. Είναι μερικά ξερά, ἀπ' αὐτά που ρίχνουν τὰ κύματα ὑψηλά καὶ μετερα πίπτουν καὶ στέκονται ἐπάνω στούς βράχους.

— Καὶ ἀφ' οὐ ἐπλύθησαν τὰ παιδιά, κατέβησαν εἰς τήν αὐλήν μὲ μεγάλην εύθυμην. "Ω, τί εὔκολην πού την ἔχει ἡ γεύσης τήν χαράν καὶ πῶς ήξεύρει νάποδικη ἀμέσως κάθε λύπην, κάθε στενοχωρίαν!

— Η θάλασσα εἶχε πλέον ἀποσυρθῆ.

— Γιὰ νὰ ίδουμε πρώτα, ή καλαμωτή ἐπιασε τίποτε; εἶπεν η Μηλιά.

— Ω, πῶς ἐφώναξαν ἀπὸ τήν χαράν των τὰ παιδιά, ἀμα εἴδων μέσα εἰς τὸ περίφραγμα τέσσαρας μεγάλας γλώσσας καὶ καρμίλα ἐκαστοτὴ γαρίδες, αἱ δοποῖαι ἐπηδοῦσαν σὰν τὰ κατοικάπια, προσπαθοῦσα νὰ εύρουν καρμίλα διέξοδον διὰ νὰ φύγουν. "Αλλὰ ποῦ! Τὰ φύκη, ἀνάμεσα εἰς τούς πασσάλους, εἶχαν φράξη καλά κάθε δύνη, καὶ ἡ παγίς ήτο τελεία!

— Τί θὰ το κάμωμε τώρα τόσο ψάρι; εἶπεν η Μηλιά.

— Νά, θὰ βάλουμε τής γλώσσας μέσα εἰς τήν στέρνα, διὰ νὰ μείνουν ζωτανές, ως που νὰ φέμει πρώτα τὸν ἀστακό μας, καὶ μετερα.

— Καὶ τέ τι λέσ; δὲν ξεύρεις λοιπόν, Γιαννάκη μου, δτι τὰ ψάρια τής θάλασσας ή Μηλιά! "Αλλ' ἡ παλιόρροια ἐπλησίας καὶ δὲν ἡμποροῦσε νάφηση τὰ πράγματα, καὶ δεν δεκαπέντε ήμέρες θὰ επέθαινες καλλίτερα ἀπὸ τήν πεινα, ἀλλὰ δὲν θά τον ἔβαζες πειά εἰς τὸ στόμα σου.

— Δέν το πιστεύω, Μηλιά, εἶπεν ο Γιαννάκης.

— Θὰ έχαριζα ολούς τοὺς ἀστακούς τοῦ χόσμου, έλεγε, γιὰ μιὰ σούπα ἀπὸ κραμβολάχανα. Εἶχε δίκριο, ἀδελφούλα μου... φάνει πειά αὐτὸ τὸ κόκκινο ζών!

(Επειτα συνέχεια.)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

νὰ λαμβάνῃ πολὺ εὐχάριστον δψιν καὶ ὁ Δερρῆς ποτὲ δὲν ἐκρατοῦσε, διὰ τὸ τραπέζιον του. Δι' αὐτὸ τὸ Γιαννάκης ἐξεπλάγη πολὺ δταν εἶδε τὸν ἀστακόν, ἐνῷ πρώτα εἶχε ἔνα βαθὺ χρῶμα ὑποκύλιον, νὰ κοκκινήσῃ ὅλος εἰς τήν φωτιάν. Καὶ δταν η Μηλιά τὸν ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ νερόν, ὁ μικρὸς δὲν ἡμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ δτι ἡτο τὸ ίδιον ζών. "Αλλὰ τί λευκόν που ήτο τὸ πρέας του! τί ἄρωμα, τί γεύσιν που εἶχε! Ο Γιαννάκης ἐτρωγε καὶ δὲν ἔχόρταις.

— Κάνουμε σοῦπα; εἶπεν ο Γιαννάκης.

— "Οχι, γιατί δὲν ἔχουμε βούτυρο. Θα το ἀφήσουμε ζουμί καὶ θά το φάμε μὲ τὸ φωμάκι μας.

— Καὶ αὐτὸ τὸ καμάρι. Ήτο πραγματικῶς ἔξαρτον πρόγευμα ἡ κατάφρεσκη ἐκείνη γλώσσα.

— "Ε, δὲν μαγειρεύω καλά; ήρωτησεν η Μηλιά.

— Πολὺ καλά! ἀπήντησεν ο Γιαννάκης μὲ γεμάτον στόμα. Δός μου κι' ἄλλο!

— Οσον καὶ ἀν δὲν έδιάζοντο νὰ τελειώσουν, κατευχαριστημένοι καὶ οἱ δύο ἀπὸ τήν νέαν αὐτὴν ζωήν, τὸ πρόγευμα εἶτε λειείσεταις.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμουμε; ήρωτησεν ο Γιαννάκης.

— Τίποτε, γιατί τώρα θάλαθη ή θάλασσα.

— Μὰ ἔτοι, γωρίς ἐργασία, θὰ στονγωρηθοῦμε...

— "Ετοι ε; Γιατί λοιπόν εἰς τὸ σπίτι, ἄλλη φορά πού σου έλεγα νὰ ἐργασθῆς, νὰ σε μάθω νὰ διεβάζης, έσυ δὲν ηθείες;

— "Ημουν ἀνότος!

— "Ω, τὸ χρυσό μου! "Εννοια σου κ' ἔγω θά σ' εὐχαριστήσω! εἶπεν η Μηλιά.

— Καὶ γελῶσα, ἐτράβησεν ἀπὸ τήν τοσέπην της ἔνα βιθλίαρχον, τὸ δόποιον εἶχε πάρη ἀπὸ τὸ σπίτι καθές τὸ βράδυ, γωρίς νά την ίδη τὸ Γιαννάκης. "Ητο μία Ἀγία Γραφή, τήν δόποιαν ο Δερρῆς εἶχεν ἀγοράση ἀπὸ ἔνα γυρολόγον καὶ μὲ τήν δόποιαν η Μηλιά ἐδίδασκε τὸν Γιαννάκην ἀνάγνωσιν.

— Άλλα τὸ περίεργον εἶνε, δτι ο Γιαννάκης, δ ὁ δόποιος πρὸ διέγον παρεπονεῖτο διότι θὰ ἔμενεν ἀργός, ἐχάλαστε τὰ μούτρά του καθές εἰδέ τὸ βιθλίον... "Ηρχισεν δύως — τί νὰ κάμη! — νὰ φελλίζῃ τὸ μάθημά του, τήν ιστορίαν τοῦ Ιωνίφ, τὸν δόποιον ἐπώλησαν οἱ ἀδελφοί του. "Αλλ' ἐσυλλάβιζε μὲ τόσην δυσκολίαν τὰς λέξεις, ωστε δὲν ἡμποροῦσε νὰ ἔννοησῃ τίποτε ἀπὸ τὸ βραδεῖαν ἔκεινην αναγνωσιν.

— Διάβασε μου ἐσύ τήν ιστορία, εἶπε πρὸς τήν Μηλιάν. "Ετοι θὰ διασκεδάσω καλλίτερα.

άχαρην της, ήν μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἄκρα γλαυρότης τῶν ἀποτολῶν τῆς; τὸ ἄγκαθι (τὸ ὄπιον λέγει δι αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ ἔχουν τύπον συνδιαλέκτου, συνήθεσις αφελοῦς καὶ ἐγχριβοῦντος) τὴν Μοσσαρ τῆς Ἀστροφοίας (ἡ ὄπια ἡμέρα λαμβάνη τὸ φυλλάδιον μου, πρῶτον καὶ κύριον ἀναγινώσκει τὴν «Ἄθηναῖν» Ἐπιστολὴν καὶ κατόπι τὰ ἄλλα ὥρατα πράγματα) τὴν Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον θεμιστοκλέα, τὴν Ἀρνοῦρην Ἀκτίρα, τὸν Πολικὸν Ἀστέρα καὶ τοῦτο.

Μικρὰ Μυδικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάζουν — ὁ Γερραῖος Ἀργοναύτης μὲ τὴν Ἕρτέρην — ἡ Φωτοβόλος Ἀκτίς μὲ τὴν Χρονάρθη Στεφανίδον — τὸ Φωτοβόλον Τόκον μὲ τὴν Κεραληγιακὴν Ἀστρα, Κεραληγιακὴν Ρομπολαρ, Βίρλαρ, Ἰόνιον Πέλαρος καὶ Καρχαρίαν τοῦ Ἰονίου — τὸ Ἰόνιον Πέλαρος μὲ τὸν Ἐλιποδόρον, Φιλελιθεορος Ἐλλῆρα, Κέφαλον, Κοραρέθιθαρ καὶ Ἡρώα τοῦ Μεσαίωνος — τὸ Ταπεινὸν Ἰον μὲ τὴν Κορηρ τοῦ Ζαλόγρου — τὸ Ηνυχὸν Ἀρέακι μὲ τὸν Ποιητικὸν Νάρχισσον, Οραίατ Κέρκυραν, Γερραῖα Σουλιώτισσαν, Ρωμηούσιαν καὶ Ἀρατον — τὸ Αἴτον Τόξον μὲ τὴν Πολίχην τοῦ Ηπέλιον — τὸ Ἰππότης τῆς Ὁμιχλῆς μὲ τὸν Ἰππότην τὸν Ἀθηνᾶν, Κομησσον τοῦ Φαλήρου, Μαδρόν Πρίγκιπα, Μιλαΐδην καὶ Μαρκόντον τῆς Γαλδοσας — τὸ Μπακούτον τῆς Ἀφρικῆς μὲ τὸν Τέλιον Μπούλ καὶ Τέλι-Τέλι-Μπούλ· Μπούν — τὸ Πολιτικὸν Ἀστέρο μὲ τὸν Χρυσολαμπῆ Αστέρα καὶ τὴν Κροκόπετην Ἡώ — τὸ Εθνικὸς Γρυμοῦς μὲ τὴν Μαρτίαν Πανάλην καὶ Φίλεργον Κέρην — ἡ Εονδρά Καμέλια μὲ τὸν Μαρκίσιον τῆς Γαλόσας — ἡ Ἀσπασία Ἰγρέση μὲ τὴν Λιμνίαν Ελαμαρένην, Ολύμπιον Δία, Κερανούσιον δία καὶ Κροκόπετον Ἡώ — ἡ Ἀρία Ἀρτεμίσης μὲ τὴν Ἐρετεκήν Γορδολαρ, Τοκότια Ἀρτεμιρ, Κέφαλον, καὶ Κόντε Ραχαράκην — ἡ Ταπεινὴ Καρδία μὲ τὸ Κονυντάρι καὶ Φιοτίκη, Πιφ-Πάφ, καὶ Ἐρθρὸν Θάλασσαν — ἡ Γερραῖα Σουλιώτισσα μὲ τὸ Ηδε-τά-Περτάς, Μήρ τὰ-ροτᾶς, Κονυντάρι, Τρυγούάκη καὶ Νεαράν Καλλιέχριδα — ὁ Σπασμέρος Φεγγίτης μὲ τὴν Ειρηνεύμενην Συρανήν, Αιγαίον Ελαμαρένην, Ἐτσι μάρεσσι καὶ Παλιρροαι τοῦ Εύριπου — τὸ Μπάμ-Μπούλ μὲ τὸ Ηπέλιον τοῦ Ἀρεοστάτου καὶ τὸν δύο Κολοκύθαν Πάτεραν — τὸ Γλυκό Φιλάκι μὲ τὴν Ἀρθιμένην Λυγαράν, Βίρλαρ, καὶ Ναντοπόλαρ — ἡ Μοδα τῆς Ἀστροφούλας μὲ τὴν Νύμφην Καλυψώ, Κεραληγιακὴν Ἀστρα, Νεράϊδαν τοῦ Ἀλεξιού, Λευκήν Πεταλούδαν καὶ Βασιλίσσαν Κλεοπάτραν — τὸ Σοφρόν Πιτταχός μὲ τὴν Μαργενμένην Ἀχριγιανάκην, Αέριον τοῦ Φαλήρου, Βοσκοπούλαρ καὶ Ἀργιλίκαιον — ὁ Μενελάκης τὴν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλεξιού — ὁ Αρχιεπίσκοπος Εὐρυθιάδης μὲ τὸν Τέλιον Μπούλ, Μέραν Αλέξανδρον, Κονυντάρι καὶ Φιοτίκη, Παποντσαμέρος Γάτορ καὶ Τρυγούάκη — ἡ Ναραχία τῆς Σαλαμίτης μὲ τὴν Μαρτίαν Πρέσταρη, Στέλλαρ Ἐμμαρούνη, Αλέξανδρος Μπαλακώτα, Κόρηρ τοῦ Ηπέλιον καὶ Ελληνικὴν Θάλασσαν — ἡ Ελληνοτόνα μὲ τὴν Αγριοτριαγαραύλιαν, Ελληνικὴν Σημαλαρ, Ταπεινὸν Ἰονταρην — τὸ Ἀγκάθι μὲ τὸν Ιονίον Καποδιστριαν, Ωραίαν Κέρκυραν, Εθνικὸν Σημαλαρ, Τρεχαγνονόπολον καὶ Παλικάρι τῆς Λαζίας — ὁ Σπασμέρος Φεγγίτης μὲ τὸν Συρανόν Ιππότην, Συριαρά, Πρέσταρη Λαζίας — τὸ Ἀγκάθι μὲ τὸν Ιονίον Καποδιστριαν, Ωραίαν Κέρκυραν, Εθνικὸν Σημαλαρ, Τρεχαγνονόπολον καὶ Παλικάρι τῆς Λαζίας — ὁ Σπασμέρος Φεγγίτης μὲ τὸν Συρανόν Ιππότην, Συριαρά, Πρέσταρη Λαζίας — τὸ Ναντοπόλο μὲ τὴν Μελαήν, καὶ τὸν Φαρούντην.

Ἐγκρίνουσα τὰ φενδώνυμά των. δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἐπτακτον Τύχην, (Ν. Κ.) Πράσινο

Εἰς δύος ἐπιστολῶν ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Φεβρουαρίου τὴν παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄλλοις εἰς στέλλονται μέχρι τῆς 12 Απριλίου
Ο χρόνος τῶν λόγων, ἵνα τοῦ ὄπιον δεῖν νὰ τρέψουται τὰς λόστες των οι διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας: εἰς φωτείλους, ὃν ἔκπτωτος περίγει 20 φύλλα καὶ τιμάται φρ. 1.

97. ΔΕΞΙΓΥΓΙΘΟΣ.

Τὸ πρῶτον εὐχαριστὸς τρῶς: τὸ δευτέρον νησάκι καὶ μὲ τὸ δύο κάμνεις σοφόν, ἐὰν σκερῆς λεγάκης:

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λινούς τῆς Εὐανθίστης

98. ΜΕΤΑΓΡΑΦΑΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Βγάλε πῖ καὶ βάλε μὲ καὶ ἀμέσως, ἐπὴ στιγμὴ τὰ νερά ἀφίνω καὶ χωρίδιο θά γίνεται.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λινούς τῆς Εὐανθίστης

99. ΚΕΚΡΥΨΜΕΝΟΝ ΚΥΘΩΔΕΖΟΝ.

1. Ο δικάπους ὑπάγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν μαλακῶν.

2. Οι στρατηγοὶ Δάζτις καὶ Ἀρταρέρνη, Ἰσαν Πέρσαι.

3. Απὸ δύο τὰ ποτά ὠρελιμότερον εἶναι τὸ θύρωρο.

4. Τὸ έτος διαιρεῖται εἰς τέσσαρας ὥρας.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδωμένου Ποντικοῦ

100. ΠΗΓΟΦΙΟΙΣ.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὡστε νάντιγνοσκεται τόνομα ἀράγαιας πόλεων, αἵστενται τὸ μαρτύριον τῆς διψῆς ἀνυπόφορον... Ο Τρομερὸς καύσων, ὁ διπόλιος βασιλεύει ἀνὰ τὰ πελάγη ἐκεῖνα, καθιστᾶται τὸ μαρτύριον τῆς διψῆς ἀνυπόφορον... Ο Αὔγουστος Βερνάρδος ἀποθνήσκει τὴν 1 Αὔγουστου... Τοῦ βρίκιον ἀνατρέπεται τὴν νύκτα τῆς 3 πρὸς τὴν 4...

Τὸ πέμπτον σταυροῦ νάντιελαστού τόνομα Ελληνικῆς χώρας, αἱ ἀνωτέρως θροσεῖς, αἱ ἀνωτέρως 4 ίχθυς, καὶ αἱ ἀνωτέρας δύο ἀντωνυμίειν.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

101—105. ΜΑΓΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἔνδον: οἰουσθῆτος γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον δύλας ὅστις λέξεις:

Ισαί, χέρι, λευκή, Ρόδος, βούνος.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλαλίκου Μιχαελίου

108. ΤΟΙΠΟΔΗ ΑΚΡΟΦΟΙΧΙΚΗ.

Τάρχικα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξειων ἀποτελοῦσι τόνομα νήσου τοῦ Λίγανου, τὰ δευτέρας τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον δύλας ὅστις λέξεις:

Ισαί, χέρι, λευκή, Ρόδος, βούνος.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Παπανικού Μιχαελίου

109. ΕΠΙΠΛΟΝ ΕΠΙΧΟΡΔΑΙΚΗ.

Τάρχικα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξειων ἀποτελοῦσι τόνομα νήσου τοῦ Λίγανου, τὰ δευτέρας τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον δύλας ὅστις λέξεις:

Ισαί, χέρι, λευκή, Ρόδος, βούνος.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λιβανού Λαζαρίου

110. ΕΠΙΛΙΠΟΔΗΜΦΩΝΟΝ.

η-ηη ια-η-υαι-

Εστάλη ὑπὸ τῆς Αἴρης τοῦ Βενού

109. ΕΩΣΤΗΠΟΣ.

Ποιον χωρίον τῆς Πελοποννήσου ἔχει πάντες αἱ οὐδὲν δύλα φωνῆς;

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φόλλου Τρεαταράδηλου

110. ΕΠΙΛΙΠΟΔΗΜΦΩΝΟΝ.

η-ηη ια-η-υαι-

Εστάλη ὑπὸ τῆς Αἴρης τοῦ Βενού

111. ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Δεκεμβρίου 1897.

640. Φάλαρις (φα., λα. φτ.). — 641. Γ.

ΜΕΝ ΠΑΝ

ΝΕΥΑΣ ΜΗΔΟΝ

ΝΑΙ ΜΙΛΗΤΟΣ

Σ

644—648. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων, π., λ., σχηματίζονται αἱ λέξεις: πῖλος, πλοίον, πλησίον, Παλλάς, λοπάς.

649. ΗΣΙΟΔΟΣ (1, ΔημΗτρ., 2. Θάλσ., 3, Γάλο., 4. Δομ. Οχρ., 5. Α' Αηδών., 6, Σάρδ., 7, Ιάσ.). — 650. Πέτης μου ποίους φίλους έχεις νά σου, πῶ ποιό δρόμο τρέχεις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔκοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόντες εἰς τὴν χώραν ήμενον πνημεστίας

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ